

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencle, MA v právní věci žalobce: **O. S.**, zastoupený JUDr. Petrem Poledníkem, advokátem, se sídlem Příkop 4, Brno, proti žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Hrdinů 1634/3, Praha, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 11. 2015, č. j. MV-24703-3/SO-2013,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalobce se žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 8. 12. 2015 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 11. 2015, č. j. MV-24703-3/SO-2013, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové

a migrační politiky (dále též „prvostupňový orgán“) ze dne 20. 9. 2012, č. j. OAM-89083-19/DP-2011 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), kterým prvostupňový orgán zamítl žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě podle ustanovení § 46 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 56 odst. 1 písm. j) a dle ustanovení § 56 odst. 1 písm. h) ve spojení s § 46 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění účinném do 9. 12. 2015 (dále též „zákon o pobytu cizinců“), z důvodu zjištění jiných závažných překážek pobytu jmenovaného cizince na území ve spojení se zjištěním o možnosti zneužití dlouhodobého víza k jinému účelu, než je uveden v žádosti. S podanou žalobou žalobce žádal i o přiznání odkladného účinku žalobě. Odkladný účinek nebyl žalobě přiznán usnesením ze dne 8. 1. 2016, č. j. 31 A 105/2015-23.

II. Obsah žaloby

[2] Žalobce konstatuje, že v jeho případě neexistuje žádná závažná překážka pobytu, jelikož je jednatelem společnosti AIST RV, s.r.o. v rámci níž vykonává veškerou svou činnost a tak nemusí mít dle platného právního řádu povolení k zaměstnání. Nesouhlasí s tím, že by jeho činnost vykazovala znaky závislé práce. Brojí proti postupu správních orgánů, tvrdí, že nespécifikovaly, v čem spatřují výkon závislé práce. Má za to, že tvrzení, že nesplňuje podmínky dle ustanovení § 134 a § 135 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku, účinného do 31. 12. 2013 nemá oporu ve správním spise. Konstatuje, že správní orgány nevykonaly všechny kroky ke zjištění, zda žalobce jedná jako jednatel společnosti. Žalobce konstatuje, že správní orgány nejednaly v souladu se zásadou dle ustanovení § 2 a § 3 zákona č. 500/2004, správního řádu, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále též „správní řád“ nebo „s. ř.“). Žalobce dále tvrdí, že správní orgán nejednal ani v souladu s ustanovením § 4 odst. 2 správního řádu, když jej neinformoval o tom, že má doložit důkazy, které by prokázaly, že je jednatelem společnosti. Závěrem shrnuje, že správní orgány neprovedly dostatečné dokazování a odvolací orgán pouze převzal závěry prvoinstančního orgánu, čímž došlo k nesprávnému právnímu posouzení.

III. Vyjádření žalovaného

[3] Žalovaný ve svém vyjádření, doručeném soudu dne 5. 1. 2016, odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí a dodává, že nikterak nerozporuje tvrzení, že žalobce nemusel disponovat platným povolením k zaměstnání, když pracoval jako jednatel společnosti AIST RV, s.r.o. Žalovaný uvádí, že sám žalobce tvrdil v rámci výsledku, že disponuje platným oprávněním k zaměstnání, což se nezakládalo na pravdě. K výkonu funkce jednatele má žalovaný jednoznačně prokázané, že tuto činnost nevykonává a nic nemění ani to, že je žalobce řádně, jako jednatel společnosti, zapsán v obchodním rejstříku. Pro žalovaného je zásadní výsledek provedený dne 26. 6. 2012. Žalovaný navrhuje žalobu zamítnout.

IV. Posouzení věci krajským soudem

[4] Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení

předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s.r.s.). Zdejší soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**, že napadené rozhodnutí žalovaného **bylo vydáno** v souladu se zákonem. O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 51 odst. 1 s.r.s.

[5] Spor v projednávané věci tkví v nedostatečném dokazování ze strany správních orgánů. Žalobce má za to, že nebylo provedeno takové dokazování, které by prokazovalo, že by žalobce fakticky nevykonával činnost jednatele společnosti AIST RV, s.r.o.

[6] Krajský soud se nejprve zabýval námítkou nepřezkoumatelnosti. Žalobce namítá, že jak prvostupňový, tak odvolací orgán se vůbec nezabývaly jím vytýkanými vadami a zejména se dostatečně nezabývaly tvrzeními, které v těchto řízeních uvedl. Žalobce však nespecifikuje o jaká tvrzení, kterými se správní orgány nezabývaly, se jedná, případně jaké vytýkané vady má na mysli. Zdejší soud tak posuzoval nepřezkoumatelnost z obecného hlediska. Z rozsáhlé judikatury Nejvyššího správního soudu k tomuto tématu (srov. např. rozsudky ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 76, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 27/2008 - 76, ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publikovaný pod č. 133/2004 Sb. NSS, a ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, publikovaný pod č. 244/2004 Sb. NSS) je zřejmé, že rozsudek je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, například pokud z něho jednoznačně nevyplývá, podle kterých ustanovení a podle jakých právních předpisů byla v kontextu podané správní žaloby posuzována zákonnost napadeného správního rozhodnutí; pokud je jeho odůvodnění vnitřně rozporné, popřípadě je-li výrok v rozporu s odůvodněním; pokud z jeho výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně, jehož výrok je vnitřně rozporný. Dále se jedná o případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. Z nich se podává, že rozhodnutí soudu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže například není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu; dále z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci v žalobě; proč považuje žalobní námítky za liché, mylné nebo vyvrácené; či proč subsumoval skutkový stav pod zvolené právní normy. Dalším důvodem nepřezkoumatelnosti rozhodnutí může být případ, kdy soud opomněl přezkoumat některou ze žalobních námitek včas uplatněných, či obsahuje-li odůvodnění rozsudku toliko převzaté pasáže z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž dále rozvádí dopad převzatých závěrů na konkrétní souzený případ a na samotné rozhodnutí ve věci.

[7] Zdejší soud konstatuje, že veškeré námítky žalobce jsou v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádány. Žalobce v odvolacím řízení namítá obdobné námítky jako v žalobě. Brojí proti dokazování, nesouhlasí s tvrzením, že u něj existuje jiná závažná překážka. Nesouhlasí s tím, že výkon práce jednatele má znaky závislé práce. Namítá nepřezkoumatelnost z důvodu nedostatečného odůvodnění výroku rozhodnutí. Dále namítá porušení základních zásad správního řízení. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvádí k závažné překážce, že „v případě žádosti o udělení, resp. prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu je vyžadováno dlouhodobé a kontinuální plnění předmětného účelu.“ Žalovaný odkazuje na výsledky provedené se žalobcem ze dne

26. 6. 2012, ze kterého jasně vyplývá, že nevykonává funkci jednatele, což považuje žalovaný za jinou závažnou překážku. K dalšímu dokazování uvádí, že „*jelikož z výpovědi odvolatele vyplynulo, že tento funkci jednatele ve skutečnosti nevykonává, bylo nadbytečné, aby požadoval další důkazy týkající se jeho činnosti v rámci společnosti AIST RV s.r.o.*“ Žalovaný dále konstatoval ke znakům závislé činnosti „*naopak z výpovědi odvolatele jednoznačně vyplývá, že jeho práce pro společnost AIST RV s.r.o., vykazuje znaky závislé činnosti, tedy přesně ta kritéria, jež uvádí odvolatel v odůvodnění odvolání.*“ Žalovaný odkazuje na odvolání žalobce (ze dne 3. 10. 2012), kde sám žalobce uvádí, že „*dle navrhovatele musí jít o vztah nadřízenosti a podřízenosti, práce musí být vykonávána na základě pokynů zaměstnavatele, jeho jménem a zaměstnanec ji musí vykonávat osobně.*“ Z napadeného rozhodnutí je tak zřejmé, s odkazem na odvolání žalobce, co žalovaný myslel znaky závislé práce. Odůvodnění samotného výroku je tak dostačující, jelikož je zřejmé, co myslel žalovaný pojmem jiná závažná překážka a z jakého důvodu má za to, že by mohlo být udělené vízum zneužito k výkonu závislé práce u jiné společnosti. Sám žalobce totiž u výsledku řekl, že pracuje i u jiných společnostech, u kterých však nemá platné povolení k zaměstnávání. Žalovaný svým postupem nemohl porušit žádnou z namítaných zásad správního řízení.

[8] Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, z jakého důvodu žalovaný přistoupil k zamítavému rozhodnutí a výslovně v napadeném rozhodnutí uvádí, z jakého důvodu a na základě jakých poznatků dospěl k tomu, že žalobce neplnil funkci jednatele. V napadeném rozhodnutí je uvedeno, že „*Komise konstatuje, že rozhodným je v této souvislosti výsledek, který byl s odvolatelem proveden dne 26. 6. 2012, na základě kterého správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že odvolatel ve skutečnosti funkci jednatele společnosti AIST RV, s.r.o. nevykonává a jsou tak dány důvody pro zamítnutí předmětné žádosti podle § 56 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb. Komise se ztotožňuje se závěrem správního orgánu I. stupně, neboť z odpovědi odvolatele je patrné, že neví, u jaké banky má společnost vedený účet, nezná počet ani jména společníků firmy, obchodní partnery společnosti AIST RV s.r.o. a chybně uvedl počet jednatelů této společnosti. Komise má za to, že skutečný reálný výkon funkce jednatele si lze při neznalosti těchto klíčových otázek představit jen stěží.*“

[9] Z výše uvedeného je zřejmé, že napadené rozhodnutí netrpí vadou nepřezkoumatelnosti, jelikož žalovaný vypořádal všechny námitky, které žalobce v odvolacím řízení vznesl. Jejich vypořádání je dostatečné. Z napadeného rozhodnutí je patrné, že se žalovaný s celým případem důkladně seznámil a neopomenul žádné skutečnosti, které jsou v dané věci podstatné. Krajský soud proto neshledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost, která by spočívala v nedostatečném vypořádání žalobcových tvrzení. Je zřejmé, že žalovaný výrok řádně odůvodnil, je zřejmé, kdo jsou účastníci řízení, neobsahuje žádnou vnitřní rozpornost v hodnocení žalovaného, když vede celá právní argumentace ke stejnému závěru, odůvodnění obsažené v napadeném rozhodnutí je vyčerpávající a žalovaný se vyjadřuje ke všem námitkám žalobce, přičemž veškerá tvrzení žalovaného mají oporu ve správním spise. Krajský soud konstatuje, že napadené rozhodnutí netrpí vadou nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí.

[10] Žalobci byla zamítnuta žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem účasti v právnické osobě, ze dne 14. 12. 2011, z důvodu zjištění tzv. jiné závažné překážky pobytu cizince na území České republiky dle ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu

cizinců, které doslovně zní tak, že „*dlouhodobé vízum, ..., ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.*“ Povolování dlouhodobého pobytu cizinců slouží k umožnění pobytu za účelem dlouhodobého zaměstnání, podnikání, studia, resp. za jakýmkoli jiným účelem odůvodňujícím pobyt cizince na území České republiky po dobu delší než 90 dnů. Důvody pro zrušení, resp. neprodloužení, tohoto povolení korespondují podle ustanovení zákona o pobytu cizinců mimo jiné i s neplněním účelu pobytu.

[11] *Jiná závažná překážka pobytu cizince na území* je neurčitý právní pojem, přičemž správní orgány jsou povinny patřičně právní kvalifikaci jednání žalobce odůvodnit. Nejvyšší správní soud se opakovaně zabýval případy, kdy správní orgány odůvodnily svá negativní rozhodnutí odkazem na jinou závažnou překážku pobytu (srov. např. v rozsudcích ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011 - 69, ze dne 8. 8. 2012, č. j. 3 As 15/2012 - 29, ze dne 30. 1. 2013, č. j. 9 As 117/2012 - 35, ze dne 29. 5. 2013, č. j. 3 As 14/2013 - 28, a ze dne 27. 9. 2013, č. j. 4 As 114/2013 - 35). Ve všech těchto případech se jednalo o situace, kdy cizinec žádal o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, resp. za účelem účasti v právnické osobě. Nejvyšší správní soud v citovaných rozsudcích posuzoval situace, kdy správní orgány považovaly za závažnou překážku pobytu cizince na území České republiky skutečnost, že v době platnosti předchozího povolení k dlouhodobému pobytu neplnil cizinec jeho účel. Uvedená skutečnost byla důvodem pro neprodloužení povolení k dlouhodobému pobytu, resp. pro zrušení takového povolení. Zdejší soud má za to, že judikatorní závěry je možné použít i v projednávané věci, kdy se jedná o novou žádost o dlouhodobý pobyt za účelem účasti v právnické osobě, když žalobce funkci jednatele vykonává již od 18. 10. 2011, přičemž žádost o dlouhodobý pobyt podal dne 14. 12. 2011.

[12] Dle ustálené judikatury je tedy nezbytné, aby byl účel, pro který by **byl cizinci povolen pobyt, skutečně plněn**. V případě povolení k pobytu za účelem podnikání nestačí, pokud cizinec pouze usiluje o výkon podnikatelské činnosti, nebo pokud je pouze formálně zapsán do příslušných rejstříků (srov. rozsudek ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011 - 81). Podstatné je, aby cizinec dodržel podmínky, které jsou nezbytné pro zachování povolení k dlouhodobému pobytu. (bod č. 18 rozsudku ze dne 18. 8. 2015, č. j. 8 Azs 145/2014 - 97). Z toho vyplývá, že je zásadní pro posouzení žádosti faktické plnění té skutečnosti, kvůli které žadatel o pobyt žádá.

[13] Účelem pobytu zcela jistě zákonodárce nemínil pouze formální zapsání se do příslušných rejstříků, aniž by jednatelská činnost byla fakticky na území České republiky vykonávána, neboť by tak došlo k obcházení smyslu a pravidel zákona. Zákon o pobytu cizinců stojí na principu, že pobyt cizince na území České republiky musí být odůvodněn, např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním, studiem, a tyto činnosti musí být skutečně na území České republiky vykonávány (např. srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011-81).

[14] Součástí správního spisu je i výpis z obchodního rejstříku, kde je uveden jako jednatel společnosti AIST RV, s.r.o. žalobce, přičemž zdejší soud konstatuje, že výpis nemůže být dostatečným prokázáním toho, že žalobce reálně plní svoji funkci jednatele. V průběhu správního řízení byl proveden zásadní výslech žalobce ze dne 26. 6. 2012, č. j. OAM-89083-

11/DP-2011, ze kterého je zřejmé, že žalobce pracuje u společnosti AIST RV, s.r.o. jako stavební dozor a administrativní pracovník, přičemž uvádí, že se podílel na vzniku společnosti AIST RV, s.r.o. tím, že je jednatelem. Žalobce neví jakou má pevnou telefonní linku, fax či e-mailovou adresu společnost AIST RV, s.r.o., uvádí špatný počet jednatelů společnosti, neví, kolik má společnost společníků apod.

[15] Krajský soud z obsahu obou správních rozhodnutí ověřil, že se správní orgány zcela dostatečným a přezkoumatelným způsobem zabývaly ve vztahu ke skutkovým okolnostem projednávané věci naplněním pojmu závažná překážka pobytu žalobce na území České republiky. V rozhodnutí o neprodloužení dlouhodobého pobytu správní orgány aplikaci tohoto neurčitěho pojmu odůvodnily a specifikovaly, že závažnou překážku spatřují v dlouhodobém neplnění účelu pobytu, přičemž jednání žalobce podřadily pod tuto skutkovou podstatu na základě zjištění získaných z jeho výpovědi učiněné do protokolu v rámci výsledku ve smyslu ustanovení § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Hlavním důvodem byla skutečnost, že žalobce neplnil funkci jednatele, tedy nenaplňoval účel, na základě kterého si žádal dle ustanovení § 45 zákona o pobytu cizinců, o dlouhodobý pobyt. Tímto účelem měla být účast žalobce v právnické osobě, avšak z jeho výpovědi jednoznačně vyplynulo, že žádnou takovou činnost nevykonává. Jelikož je zřejmé, že žalobce pravděpodobně neví, co práce jednatele v právnické osobě obsahuje. Z ustanovení § 133, § 134 a § 135 obchodního zákoníku vyplývá, že jednatel je oprávněn jednat jménem společnosti a náleží mu obchodní vedení společnosti. Obchodním vedením se dle ustálené praxe myslí řízení podniku, řízení zaměstnanců, rozhodování o provozních záležitostech, tj. např. odbyt, reklamu, vedení účetnictví. Mezi povinnosti jednatele patří vedení předepsané evidence a účetnictví, vedení seznamu společníků a informování společníků o záležitostech společnosti. Z výsledku jednoznačně vyplývá, že žalobce neví, kdo jsou společníci firmy, nemá jejich seznam a jednoznačně nijak nezasahuje ani nevede účetnictví firmy.

[16] Žalobce namítá nedostatečné dokazování. Žalovaný provedl v projednávané věci pro zjištění skutečného stavu výsledek žalobce. Pro výsledek účastníka v řízení podle zákona o pobytu cizinců platí zvláštní úprava, dle ustanovení § 169 odst. 2 je správní orgán „*oprávněn vyslechnout účastníka řízení, je-li to nezbytné pro zjištění skutečného stavu věci, zejména pro posouzení, zda se nejedná o obcházení tohoto zákona cizincem s cílem získat oprávnění k pobytu na území, zejména zda účelově neuzavřel manželství nebo zda jeho účelově prohlášeným souhlasem nebylo určeno otcovství. Účastník řízení je povinen vypovídat pravdivě a nesmí nic zamlčet. Správní orgán účastníka řízení před výsledkem poučí o důsledcích odmítnutí výpovědi a nepravdivé nebo neúplné výpovědi.*“ K ustanovení § 169 odst. 3 (nyní § 169 odst. 2) zákona o pobytu cizinců uvedl Nejvyšší správní soud v kontextu řízení o žádosti o vydání povolení k pobytu, pouze „*v případě, že správní orgán určité pochybnosti o skutečném stavu věci má, posoudí v rámci své diskreční pravomoci, zda provede důkazy navrhované účastníkem řízení, může-li jejich provedení přispět ke zjištění skutečného stavu věci, nebo zda účastníka řízení vyslechné*“ (např. srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 23/2010-77 ze dne 13. dubna 2010). Žalobce však žádné důkazy nepředložil a sám správní orgán postupoval ve věci tak, aby zjistil skutečný stav věci a zbavil se tak veškerých pochybností. Správní orgány jednaly v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Výsledkem byl zjištěn stav dostatečně, bez nutnosti dalšího postupu ze strany správních orgánů. Pokud má žalobce za to, že nebylo dokazování dostatečně provedeno, mohl v průběhu

správního řízení navrhnout jiné důkazy, které by dosavadní zjištění provedené správními orgány vyvrátily. Žalobce nenavrhne ani další důkazy v rámci žaloby proti rozhodnutí žalovaného. Žalovaný dostatečně prokázal formou výslechu, že žalobce nenaplňoval hlavní činnosti pozice jednatele ve společnosti.

[17] Žalobce nesouhlasí s tím, že by jeho výkon činnosti jako jednatele splňoval znaky závislé práce. Dle zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, je v ustanovení § 2 vymezena závislá práce *„závislou prací je práce, která je vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele a zaměstnanec ji pro zaměstnavatele vykonává osobně.“* Z výslechu vyplývá, že majitel společnosti zadává žalobci úkoly každý den ústně. Tvzení žalovaného o tom, že způsob jakým vykonává žalobce funkci jednatele, vykazuje znaky závislé činnosti, je však pouhým přirovnáním, které nikterak neovlivňuje samotné rozhodnutí a které není zásadní pro právní posouzení věci.

[18] Žalobce namítá, že nemusí mít povolení k zaměstnání v případě, kdy plní funkci jednatele v právnické osobě. Toto tvzení však žalovaný nikterak nevyvrací, pouze reagoval na informaci, kterou řekl sám žalobce v rámci výslechu, kdy neuvedl pravdivou informaci týkající se pracovního povolení u společnosti Turbostav. V projednávané věci se jedná o zjištění, které není pro samotné rozhodnutí zásadním a námitka je tak nedůvodná.

[19] Žalobce dále brojí proti postupu správního orgánu, žalobce má za to, že měl být poučen o tom, že má doložit další důkazy. Žalobce byl o svém právu dokládat důkazy prokazatelně poučen při výslechu dne 26. 6. 2012. Z protokolu o výslechu žadatele ve věci žádosti o vydání povolení dlouhodobému pobytu ze dne 26. 6. 2012, č. j. OAM-89083-11/DP-2011 jednoznačně vyplývá z poučení na str. 2, že byl žalobce poučen o tom, že je oprávněn uplatňovat svá práva a oprávněné zájmy, dát se zastupovat zmocněncem na základě plné moci, navrhnout důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí, vyjádřit v řízení své stanovisko, požádat správní orgán o poskytnutí informací o řízení, vyjádřit se před vydáním rozhodnutí ve věci k podkladům pro rozhodnutí, nahlížet do spisu, činit si výpisky a požadovat, aby správní orgán pořídil kopie spisu nebo jeho část. Žadatel stvrdil svým podpisem, že poučení rozuměl.

[20] Nad rámec zdejší soud však konstatuje, že od 7. 8. 2012 své právo na zmocněnce využil a byl prokazatelně zastoupen skrz paní T. B., advokátem JUDr. Petrem Poledníkem. Další plnou mocí ze dne 7. 9. 2012 byl žalobce zastoupen přímo advokátem JUDr. Petrem Poledníkem. Žalobce měl možnost nahlížet do spisu a svého práva využil. V rámci řízení byl zastoupen právním zástupcem, který má povinnost svého klienta dostatečně poučit o základních právech a povinnostech. Žalovaný neporušil ustanovení § 4 odst. 2 správního řádu, jelikož dle uvedeného ustanovení *„správní orgán v souvislosti se svým úkonem poskytne dotčené osobě přiměřené poučení o jejích právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné.“* Jelikož byl žalobce poučen v rámci výslechu o svých právech, zdejší soud považuje toto poučení za dostatečné vzhledem k úkonu a osobním poměrům dotčené osoby, s tím, že v dalším řízení byl zastoupen právním zástupcem, který má právní vzdělání. Správní orgány správně vyhodnotily, že není nutné, o

těchto základních procesních právech a povinnostech, dotčenou osobu (žalobce) dále, nad rámec poučení u výslechu, poučovat.

[21] Krajský soud tedy dospěl k závěru, že správní orgány rozhodly o nevydání nového povolení k dlouhodobému pobytu žalobce v České republice v souladu s hmotným i procesním právem. Svým postupem neporušily žádné ze základních zásad správního řízení, jelikož postupovaly v souladu se zákonem, v rámci své pravomoci, zasahovaly do práv žalobce v nezbytném rozsahu a postupovaly v souladu s veřejným zájmem. Správní orgány zjistily veškeré skutečnosti tak, aby o nich nebyl pochyb, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jednání správního orgánu a základních zásad uvedených v ustanovení § 2 správního řádu. Zdejší soud konstatuje, že žalovaný svým jednáním neporušil ani zásadu uvedenou v ustanovení § 4 odst. 2. Žalovaný proto postupoval správně, když odvolání proti rozhodnutí prvostupňového orgánu zamítl a rozhodnutí prvostupňového orgánu potvrdil.

V. Shrnutí a náklady řízení

[22] S ohledem na vše shora uvedené soud neshledal žalobu důvodnou a zamítl ji postupem dle § 78 odst. 7 s. ř. s.

[23] Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015 č.j. 7 Afs 11/2014-47).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 9. března 2017

JUDr. Jaroslava Skoumalová
předsedkyně senátu